

Det Anarkistiska Biblioteket

Gemenskap under terror

Bratwurst

Bratwurst
Gemenskap under terror
28 december 2016

gatorna.info

sv.theanarchistlibrary.org

28 december 2016

Ikväll kördes en lastbil in i en julmarknad i centrala Berlin. Ett tiotal människor dödades och antalet skadade fortsätter att stiga. Alla Europas mediekameror riktas nu mot Berlin. Europas hjärta, som så länge undkommit IS och andra gruppers attacker. Och visst var detta en terrorhandling, visst är handlingen avsedd att sätta skräck i människor, oavsett vem som genomförde det. Men jag vill inte falla in i makthavarnas och medias, dess lojala hundars, språkbruk. Ett språkbruk som alltid bara tjänar makthavarna och de rådande maktförhållandena; ett språkbruk där terror enbart är något som främmande krafter, illvilliga krafter, kan utöva mot den gemenskap nation, kultur och medborgarskap erbjuder; där terror aldrig utövas av makthavare mot dess egna eller andra staters medborgare.

Nyheten skakade om mig, självklart. För ett ögonblick föreställde jag mig hur en lastbil avsiktligt mejade ner mig eller personer jag älskar och bryr mig om. Men det dröjde bara några sekunder innan denna empati och sorg för de drabbade, grumlades av en ilska mot radioreporterns rapportering och olika uppmaningar på nyhetsidor. "Vi har drabbats av ett terrordåd." "Jag är så tacksam för polisens arbete," "...i stunder som dessa måste vi hålla ihop och visa att vi står enade mot terroristerna." Och så fortsatte det, med prat om gemenskap, tillit och tacksamhet mot staten. Men vad är det egentligen alla talar om? I media, i sociala medier, på gatan och vid matbordet? Det som har skett är att två individer har dödat och skadat ett större antal individer. Det är en fruktansvärd handling som givetvis drabbar många fler än de som var på plats. Från anhöriga till folk som inte kommer att våga gå på torg eller som kommer att injagas skräck så snart de ser någon som liknar gärningsmannens signalement. Det kommer också att drabba just alla som liknar gärningsmannens signalement, de som på annat sätt har liknande attribut, trosövertygelser eller tillhör samma sociala kategori, i form av hets och repression. Men är det en attack mot Tyskland? Mot västvärlden? Mot kristendomen? Mot kapitalismen? Mot alla "otrogna"? Långt innan detta har fastställts, har stat och media redan bestämt vad det är och uppmanar till en stärkt gemenskap mot detta. Det som skedde ikväll var ett hot mot dig och denna vår gemenskap finns där för att skydda dig.

Det är förstas mer än bara några störda individer som attackerar en, mer eller mindre, slumpmässig grupp av andra individer. Bakom handlingarna finner vi troligen ett starkt ideologiskt och/eller religiöst motiv. Den gemenskap som uppmanas till att bli varje enskild medborgares reaktion på det skedda, är dock inte mindre religiös till sin form. När en terrorex-

pert intervjuades i radio chockerades jag en aning. Han talade om att en attack var väntad och att den största förvåningen låg i att det skedde så sent. En av de ovan citerade reportrarna tappade fattningen och förstod inte alls hur någon kunde tala så cyniskt i en stund som denna. Terror-experten fortsatte med att nämna alla de jihadisterna och rekryterare som gripits under hösten i Tyskland, i en preventiv repressionskampanj mot jihadisterna, den allmänna terrorhotbild som funnits sedan en längre tid och den utbredda förväntan bland folk, att något kommer att ske. Med detta sagt, är det alltså uppenbart att den tyska staten på olika sätt gjort sig till ett mål för terrorattentat, även om de flesta ser det som att den tyska staten inte bär på skulden till detta, utan det gör de religiösa dårarna i Mellanöstern. Dessa dårar vill föra oss alla tillbaka till medeltiden och den tyska staten står i frontlinjen för att försvara förnuft, modernitet och demokrati. Och så vidare. Poängen är att det krävs en religiös övertygelse för att inte se hur allt detta och liknande konflikter är en kamp mellan auktoritära krafter och strukturer, där i olika grad hjärntvättade fotsoldater kämpar på båda sidor. Det blir religiöst när demokrati (att självvalt låta sig styras) blir viktigare än din frihet, när en nations välmående blir viktigare än ditt eller när du identifierar dig mer med din härskare än med andra trälarna vid din sida. Det blir religiöst i och med reaktionen på när denna gemenskap (nation, demokrati, ja till viss mån även kapitalism och dess fortbestående) ifrågasätts eller på något sätt vanhelgas. Som i detta fall räckte det med att en av statens egna experter råkade påpeka att det inte var helt oväntat, med en lätt antydning till att det inte var helt obefogat, för att en av gemenskapens troende skulle tappa fattningen och brusa upp sig i live-sändning.

För att möjliggöra det samhälle vi lever i här – i Tyskland och Nordeuropa – krävs det krig och förtvivlan någon annanstans. Detta maktförhållande – den klassiska klasspyramiden, där arbetarna bär de rika på sina ryggar – har förskjutits till en global skala, vilket troligtvis bidrar till att det är svårt för en medelklasseuropé att se sig som en behärskad träl. (Nej, jag glömmer inte alla prekära arbetare och papperslösa som också finns i norra Europa men de befinner sig ännu i en stor minoritet). Det är lättare att se sig som en fri demokratisk medborgare som arbetat sig till sin välfärd och som med teknologiska framsteg ”kommit längre” än resten av världen. Det är dock ett synsätt som ignorerat att Tyskland – liksom så många andra moderna stater – kan tacka kolonialismen och de därigenom möjliggjorda maktförhållandena för sin välfärd. Maktförhållanden som från

kolonialtiden och framåt lade grunden för den idag globala kapitalismen. Så vår välfärd bärs upp av individer och exploaterande strukturer på platser dit få européer skulle våga åka. Att Tyskland har fiender är det nog ingen som förvänas över. Det är dock inte vi som individer – som utan val har fötts in i statens våld - som bär ansvaret för kriget i Syrien, för det post-koloniala kaoset på Afrikas horn eller ens för arbetarna i koltan-gruvorna eller textilfabrikerna. Det är makthavarna – då som nu – som är ansvariga. (Men, och det måste en säga, en makthavare är bara makthavare så länge undersåtarna bekräftar detta och lyder.) Det är gemenskapen – i form av nationalism, lydiga arbetare, engagerade medborgare etc. - som är ansvarig. Då denna gemenskap i grund och botten bara handlar om din lojalitet mot de makthavande.

Vilka är det som skadas och dödas i attacker som denna? Det är oftast individer som du och jag, prekära eller aningen bättre bemedlade personer. Sällan eller aldrig de ägande och styrande individerna. Vilka är det som skyndar till att ropa *gemenskap!*? Det är makthavare, som ser sin chans till att stärka sin makt, stärka vår underkastelse. För vilken gemenskap sen?... Om vi sedan vänder på myntet: Vilka är det som oftast utför dessa attacker? Knapptast företagsledare. Och de som drar i trådarna, de som rekryterar och hjärntvättar – nej, de som avlönar de som rekryterar och hjärntvättar – i fall av jihadism, inte är de fattiga men blott på ande rika individer?

Vad det egentligen handlar om begränsar sig inte till religion eller nationalism, eller ens kapitalism. I slutändan handlar det om att vi, om vi ansluter oss till denna gemenskap, underkastar oss idéer om hur våra liv bör se ut, om hur vi bör leva dem och om vårt beroende av det samhälle – oavsett vilket – vi lever i.

Kort innan nyheten om attacken nådde mig blev jag vittne till en förnedrande snutkontroll av fyra unga män, som inte talade det officiella språket. Även om vi som var på plats var för få för att ingripa, gjorde vår närvaro att snutarna höll sig en aning i skinnet. Konfronterad med denna verklighet, en självklar del av den efterfrågade *gemenskapens* normalitet, är den *gemenskap* jag föreställer mig en där det är självklart att samlas många vid en snutkontroll och frita de som frihetsberövats. Ännu hellre, att dessutom skicka tillbaka snutarna nakna och blåslagna till stationen.

Jag känner ingen större gemenskap med någon efter en attack som denna, bara ett större förakt för staten och alla andra auktoritära krafter. Jag känner också en rädsla för att den efterfrågade *gemenskapen* ska stärka denna auktoritära världs förhållanden. Om vi ska finnas oss i någon ge-

menskap så bör det vara i en gemenskap mot dessa auktoritära krafter. Mot auktoriteter oavsett skepnad och den gemenskap som upprätthåller deras makt.